

ΚΟΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

Ἀριθμὸς 50

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 24 Ὀκτωβρίου 1899

Πωλήτρια κηρίων. — Εἰκὼν τοῦ ἐν Πορταίοις ὁμογενοῦς ζωγράφου κ. Ράλλη

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΑ

«Ας παρηγορούμεθα τουλάχιστον ότι ο τελευταίος ημών πόλεμος αν δύναται να ονομασθή πόλεμος ή αδοξος εκείνη σειρά των υποχωρήσεων—δεν μᾶς ἀπεξίωπε πάσης συμπάθειας και ότι μᾶς ἀπομένουν πάντοτε ἀρκετοί φίλοι υποδεχόμενοι μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸν Ναύαρχον Νιαούλην καὶ τὰ θωρηκτά μας.

Και αἱ θερμαὶ αὐτὰ δεξιώσεις και αἱ προπόσεις και αἱ προσφωνήσεις και αἱ ἀντιφωνήσεις συμπύκνουν ἀκριβῶς εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ἡ πυρκαϊὰ τοῦ πολέμου ἢ ἀναφθείσκει ἐκεῖ κάτω, εἰς μίαν γωνίαν τῆς Ἀφρικής, ἔρχεται νὰ φωτίσῃ ἀπαίσιως τὸ σκότος τὸ ὅποιον ἀκόμη μέχρι σήμερον καλύπτει τὴν ἱστορίαν τῶν ἀληθινοῦτων ἐκείνων ἡτῶν μας.

Ἦτο ἡ προδοσία κατ' ἀρχάς.
 «Ὡ! πόσαι μοῖραι δὲν ἐλέγησαν! Ἐνθυμοῦμαι ἐδῶ τὴν ἀπάντησιν μίᾳ ρητορικῆς ἐξοχότητος τῶν Ἀθηνῶν, ἐνὸς ἀρχιλοῦ, ἔχοντος τὴν εὐχέριαν νὰ συγκινή τὰ πλήθη μετ' ὀλίγας μοῖρας ἀπαγγελλομένας μετὰ περισσοῦ στόμου. Ἡ ἐγκατάλειψις τῆς Λαρίσης, ἡ εἰς συντελεσθῆ καὶ ἡ ἐπανάστασις ἐφαίντο ἐτοίμη νὰ ἐκραγῇ ἐν Ἀθήναις.

Ὁ ἀρχιλοῦς εὗρισκετο εἰς τὸ στοιχεῖόν του και εἶχε προκηρύξει συλλαλητήριον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, τίς εἶδε ποῖα ὄνειρα δικτατορίας τρέφων διὰ τὸ ὑποκείμενόν του. Πρὶν ὅμως φθάσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν, κάποιος τὸν ἱσταμάτῃ και ἤθελσε νὰ τοῦ ὑποδείξῃ τὰς συνεπείας τὰς ὁποίας τὸ συλλαλητήριον

ἐκεῖνο ἠδύνατο νὰ ἔχῃ μετ' ὁν ἐπικρατοῦντα ἀναβρασμόν.

— Ἦττήθημεν ἀπλούστατα, τῷ παρατήρησε δειλῶς κάπως. Πού θλίπεις τὴν προδοσίαν;

— Ὁ Ἕλλην, κύριε, οὐδέποτε ἠττάται! ἔβροντοφώνησεν εὐθιγενῶς και ἀλύγιστος μέσα εἰς τὴν σφικτοκοιμηθῆσιν ρεδιγκόταν του ὁ ἀμειλικτος πατριώτης.

Και ἡ ὑψίστης ἡλιθιότητος αὐτῆ ἀπάντησις, ἡ ἐπιτηδῆς μεγαλοφώνως δοθεῖσα, ἐχειροκροτήθη ἐν ἐξῆλλω ἐνθουσιασμῷ ἀπὸ τοὺς ὀλίγους κερχηναῖους οἵτινες εἶχον σχηματίσει πικνοὺς κύκλους περὶ τοὺς δύο ἀνδρας.

Ἄλλ' ἡ μωρία τῆς προδοσίας καπνὸς ἦν και διελύθη μετ' ὀλίγον μαζῷ μετὰ τὰ φιλόδοξα ὄνειρα τοῦ ὑπαιθρίου ρήτορος.

Και τότε εὗρέθη ὅτι ἔπαιεν ἡ ἔλλειψις... ἡρώων οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς αὐτεθουσίας των θὰ ἐλάμπρυνον και θὰ περιέβαλλον μετ' ἡν αἴγλην τοῦ ἡρώισμου των τὰς ἡττας μας. Καὶ παρεστάθη ὁ Ἕλληνας στρατὸς ὡς ἀθροισμα ἐλάφων φευγόντων πρὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ φροῦτοῦ Ἐτέμ.

Ἄλλ' ἦλθε τὸ δοῦναι και λαθεῖν τῶν πράξεων ἐκάστου κατὰ τὸν πόλεμον και εὗρέθησαν τόσο ἥρωες ὅσα ἀκριβῶς γαλιόνα ὑπῆρχεν ἀνάγκη ν' ἀπονεμηθῶσι.

Ἄλλο λοιπὸν ἔπαιε, και τὸ ἄλλο αὐτὸ ἦτο ὁ ὀργανισμὸς.

Ἴδου ὅμως ὅτι ἐπάνω ἀκριβῶς ποῦ εὗρήκαμεν ἡμεῖς τὸν πταίστην, ἔρχονται ἀλλ' ἀλλήληλα τηλεγραφήματα τῶν νικῶν τῶν αὐτοχειροτονητῶν στρατιῶν τοῦ Κρούγερ και τοῦ Ζουμπέρ, νικῶν αἰρομένων ἀ-

πέναντι στρατοῦ θαυμασίως ὀργανωμένου οἷος ὁ Ἄγγλικός.

Τί μᾶς ἔλειπε λοιπὸν; Ὁ ἐνθουσιασμός; Αὐτὸς μόνον ζεστός τρώγεται, ὡς εἶπε κάποιος, και οἱ πόλεμοι διαρκοῦν περισσότερο ἀφ' ὅ,τι χρειάζεται διὰ νὰ κρυσθῇ Ἄλλως οἱ λάρυγγες τῶν ζητωπολέμων εἶναι βραγχνοὶ ἀκόμη.

Ὁ ἡρώισμός; Ἄτυχῶς οἱ σημερινὶ πόλεμοι δὲν εὐνοοῦν πολὺ πολὺ τοὺς ἡρώισμούς. Ἄλλως ἡ σειρά τῶν Μηδικῶν πολέμων ἀμφιβάλλω ἀν' ἀνέδειξετοσους ἥρωας ὅσους ὁ ὀλιγόμηνος ἀπὸ τῶν συνόρων εἰς Λαμῖαν περπάτος.

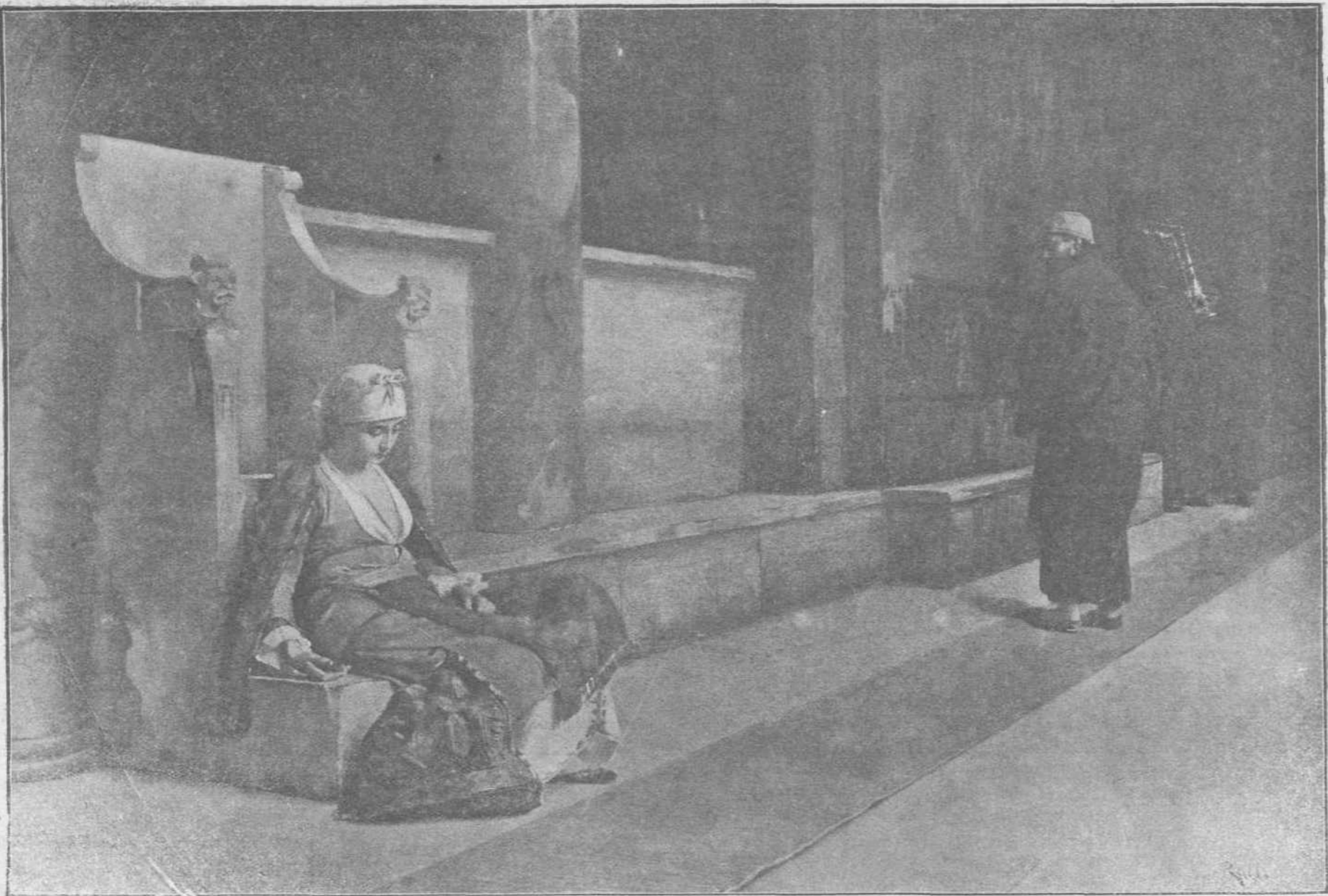
Ὁ ὀργανισμός; Ὅρα Μπόερς. Ἔπεισο τὸ ὅποιον ὀδηγεῖ τὸν γέροντα Κρούγερ ἀπὸ τῆς Πραιτωρίας εἰς τὸ θέατρον τοῦ πολέμου και ποιεῖ τοὺς Μπόερς προελαύνειν και τοὺς Ἄγγλους ἀντιτάσσειν ἀπεγνωσμένην ἄμυναν δὲν εἶναι ὁ ὀργανισμός, ἀλλ' ἡ ἀπλὴ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος.

Αὐτὸ ἐγέννησε τὸ Βελεστίνον και τὸ Γρίμποβο, εἰς τὸν ἰδὸν μας πόλεμον. Αὐτὸ τὴν Μαίφιγγ καὶ τὴν Λαίδουμιθ εἰς τὸν Ἄγγλοτρανσβαλικόν.

Και δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐκραγῇ πόλεμος διὰ νὰ ἐξακριβωθῇ ἀν' ὑπάρχει τὸ αἶσθημα αὐτὸ ἢ ὄχι.

Ἡ ἔλλειψις του ἐκδηλοῦται σαφῶς ἐν εἰρηρικῇ καταστάσει. Ὅταν βλέπεις ἀστυνόμους δολοφονοῦντας διὰ βασιανιστηρίων μικρὰς κορασιῶς και ὀρκωτὰ δικαστήρια καταδικάζοντα εἰς ἐνδεκάμηνον φυλάκισιν τοιοῦτους ἀστυνόμους, ἔσο βέβαιος ὅτι τὸ ὄνειρόν σου σημαίνει Λάρισα Λομία διὰ τὸ μέλλον, και κινήσου ἡσυχος.

Κ.

Εἰς τὴν αὐλὴν Μοναστηρίου. — Εἰκὼν τοῦ ἐν Παρισίοις ὀμογενοῦς ζωγράφου κ. Ράλλη.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ-ΕΙΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ-ΕΙΣ ΒΑΣΙΔΕΥΣ

Ἡ ἱστορία τῆς ἑλληνικῆς ἐκκλησίας Μοναχοῦ

(Τοῦ ἐκ Μοναχοῦ ἀνταποκριτοῦ μας)

Α'.

Ἐχω εἰς χεῖράς μου κομψότατον τομίδιον μετ' εἰκόνων, γερμανιστὶ σ.ν.εταγμένον, τὴν ἱστορίαν τῆς ἐν Μοναχῷ ἑλληνικῆς ἐκκλησίας ἀφορῶν, και εἰς τὴν ἀκαταπόνητον φιλεργίαν τοῦ ἐνταῦθα ἑλληνο: ἀρχιμανδρίτου κ. Μελετίου Σακελλαροπούλου ὀφειλόμενον. Ἡ ἑλληνικὴ τοῦ Μοναχοῦ ἐκκλησία ἡ ὑπερτετρακοσιετῆ βίον ἀριθμοῦσα και ὑπὸ τοῦ φιλελλήνου τῆς

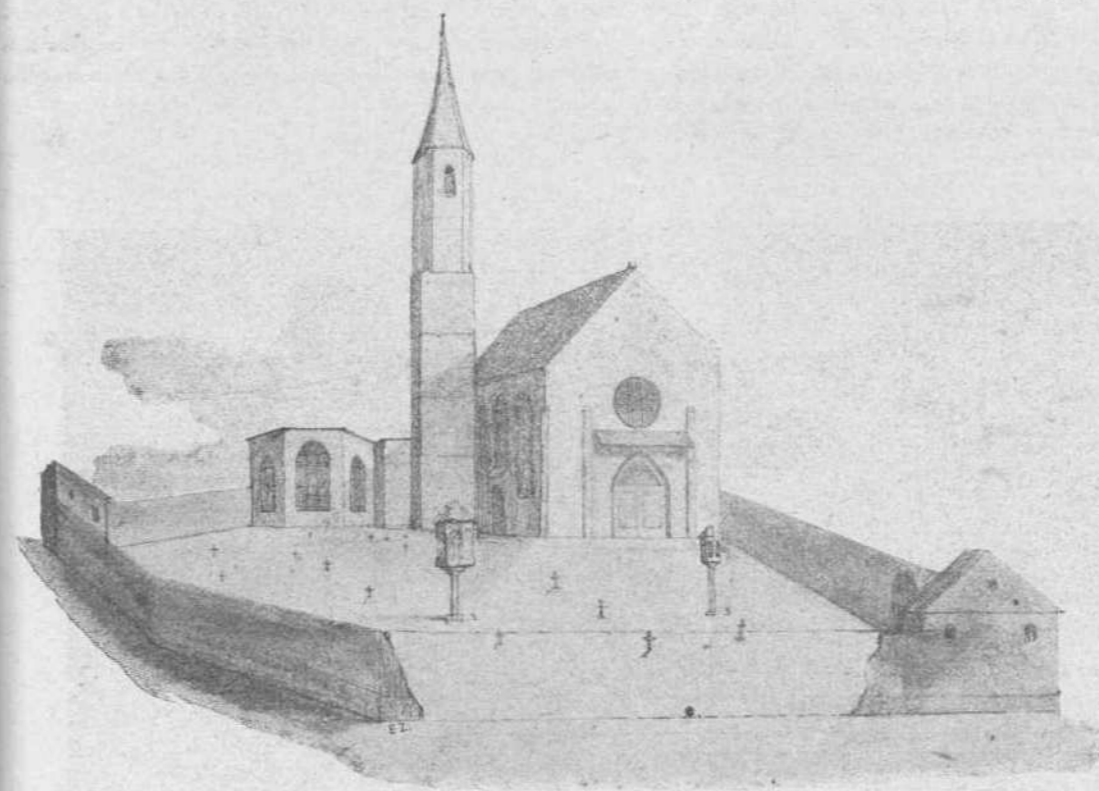
διαπρέψας εἶπερ τις και ἄλλως ἐν τῷ διδασκαλικῷ σταδίῳ, συγχρόνως δὲ ἐξέδοτο τότε μεταφράσας ἐκ τοῦ γαλλικοῦ σπουδαιότατον ἀπολογητικὸν ἔργον τοῦ θεολόγου Πρυθῶ «τὴν ἀ-όστασιν τοῦ Χριστοῦ», βιβλίον ἐράμιλλον πρὸς τὸ ὑπὸ τῆ: «Ἀκροπόλεως» ἐσθῆτος ἐκδοθέν ἔργον τοῦ Φάραρ «ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ». Διορισθεὶς κατ' ἐν ἐφημερίαις

στατα ἐδικαίωσε και τὴν ἡν ἀντιπροσωπεύει ἐκκλησίαν ἐτίμησε και πρὸ τῶν ὀμμάτων του ζένου κόσμου ὕψηλὰ ὄντως ἐκράτησε τὸ μέγα ἀληθῶς και ὕψηλόν ἀξίωμα του.

Ἄλλ' ὅ,τι τιμῆ ἰδιζήσωντας τὸν κ. Σακελλαρόπουλον εἶνε ὅτι δὲν περιωρίσθη εἰς ἀπλὴν τῶν ἱερατικῶν του καθηκόντων ἐκπλήρωσιν ἀλλ' ἐπωρλήθη τῶν τῶσων ἀρθῶνως ἐνταῦθα παρεχομένων μέσων πρὸς περαιτέρω σπουδῆν και μόρφωσιν, ἀφιερώσας πάντα τῆς σχολῆς του τὸν χρόνον εἰς θεολογικῶν και νομικῶν μαθημάτων ἐν τῷ πανεπιστημίῳ ἀκροάσις και εἰς ποικίλων συγγραμμάτων μελέτας. Καὶ ὡς δέγμα τῆς μεγάλης αὐτοῦ φιλοπονίας και τῶν ἐμβριθῶν του σπουδῶν πρόκειται τὸ ὀγκῶδες αὐτοῦ μοναχικὸν εἰς τὸ εἶδος τοῦτο σύγγραμμα αὐτοῦ περὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας

Ἡ ἀνάγκη τοιοῦτου συγγράμματος ἀπὸ πολλοῦ ἦ ὀ ἐπιβεβλημένη τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως και αἱ ἐν Τουρκίᾳ μητροπόλεις, χάρις εἰς τὰ ἰδιαίτερα Προνόμια, τῶν ὁποίων ἀπολαύουσι, πλειστάκις διοργανοῦνται εἰς δικαστήρια εἰδικά, ἐν οἷς ὀφείλουσι νὰ ἐφαρμίσωσι τὴν εἰδικὴν ἐκκλησιαστικὴν νομολογίαν, διςπαρμένην ἐν πλειστοῖς συγγράμμασιν ἀσαφῶς τὸ πλεῖστον, ἀνευ τάξεως και συνοχῆς ἤδη ὄμως διὰ τοῦ συγγράμματος τοῦ κ. Σακελλαροπούλου ἡ ὕλη αὐτῆ τῶν νόμων συνηθροίσθη ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ἐκαθαρίσθη, ἡρμηνεύσθη, ἐμεθοδοποιήθη, ἐν μῆ ἰδέσει ἐγένετο κτῆμα και τοῦ μάλιστα δυναμένου νὰ ἀναγκασθῇ ἱερέως. Ὅτ. τὸ ἔργον τοῦ κ. Σακελλαροπούλου ὑπῆρξε μεγάλῃ σπουδαιότητος και

ἐπιτυχίας ἀνεγνωρίσας διακεκριμένοι τῆς νομικῆς σχολῆς τοῦ πανεπιστημίου καθηγηταί, ἐν παινέσαντες αὐτὸ και δι' ἰδιαίτερων βιβλιοκρισιῶν. Ἀλλὰ τὴν μεγίστην βεβαίως τιμῆ ἔσχε ἐκ τοῦ ὀ απρεπτοῦς βυζαντινολόγου και κληρηγοῦ τοῦ ἐνταῦθα Πανεπιστημίου κ. Κρούμπαχερ, ὅστις ἐν τοῖς ἐγκαινίοις τοῦ ὑπ' αὐτοῦ ὀδρυθέντος διὰ τὴν βυζαντινὴν και νεο-ἑλληνικὴν φιλολογίαν φροντιστηρίου ἀγορεύσας πρὸ ὀκου σχεδόν τοῦ ἐπιστημονικοῦ τοῦ Μοναχοῦ κόσμου ἀνέφερε μετὰ τῶν ὀλίγων ἑλληνικῶν ἔργων και τὸ σύγγραμμα τοῦ κ. Σακελλαροπούλου

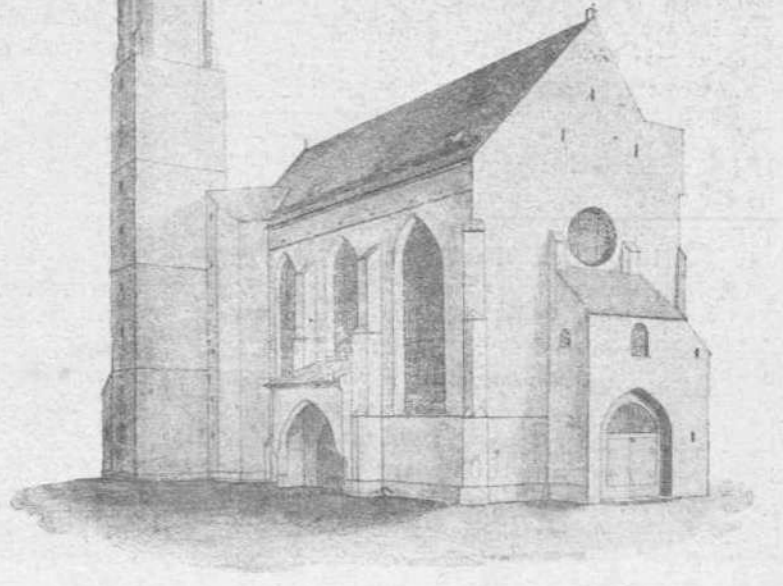

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Σωτήρος ἐπὶ Ἄλμπρέχτου τοῦ τετάρτου.

Βαυαρίας Βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ πρώτου τῆ ἐνταῦθα ἑλληνικῆς κοινότητι δωρηθεῖσα. ἦτο βεβαίως ἀξία ἰδιαίτερας συγγραφῆς, οὐ μόνον δυναμένης νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τῶν ἑλλήνων παροίκων τοῦ Μοναχοῦ, ἀλλὰ συμβαλλούσης ἀκόμη εἰς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῆς βαυαρικῆς πρωτεύουσας, ἐν τῶν ἀρχαιοτέρων κτιρίων τῆς ὀποίας τυγχάνει ἡ νῦν ἑλληνικὴ ἐκκλησία τοῦ Σωτήρος. Εἶνε διὰ τοῦτο τὸ νέον τοῦτο πᾶνμα, πολλοῦ λόγου ἄξιον, δικαίως ἐφελκυστῆσαν τὴν προσοχὴν τῶν εἰδικῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς πρωτεύουσας τῆς Βαυαρίας ἐνασχολομένων, καθ' ὅσον ἡ ἐν αὐτῷ ἀποτεθ σαυρισμένη ὕλη προέρχεται ἐξ ἀδημοσίεω τῶν πλείστον πηγῶν και ἐξ ἐπιμελοῦς ἐρεύνης και μελέτης τοῦ συγγραφέως, διὸ και δὲν θεωρῶ ἀνάξιον τοῦ κόπου νὰ παρασχω ταῖς ὕμετέροις ἀνεγνωστάσις σύντομον ἀνάλησιν τοῦ περιεχομένου, ἕμα δὲ γνωρίσω αὐτοῖς και τὸν συγγραφέα τὸν ὑπὸ πάντων ἐμῶν και ἀγαπώμενων ἐνταῦθα, τὸν Ἀρχιμανδρίτην Μετ. Σακελλαρόπουλον.

Ὁ κ. Σακελλαρόπουλος μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν θεολογικῶν σπουδῶν ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ πανεπιστημίῳ διετέλεσεν ἐφ' ἱκανὰ ἔτη σχολάρχης ἐν Σπέρτη

τῆς ἐνταῦθα ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, κατέβαλε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν προσοχὴν νὰ φανῇ ἀντάξις τῆς ὕψηλης ἐντολῆς ἧτις τῷ ἀνετέθη. Ὅντως δὲ διὰ τοῦ ἱεροπρεποῦς βίου και τῶν ποικίλων ἀρετῶν του κατώρθωσε νὰ ἐκκύσῃ τὴν ἀγάπην και τὸν σεβασμόν οὐ μόνον ὀκου τοῦ ἐνταῦθα ὀρθοδόξου κόσμου, ἀλλὰ και πάντων τῶν σχετισθέντων μετ' αὐτοῦ Γερμανῶν. Βεβαίως δὲν ἀγνοεῖτε πόσον δύσκολος και λεπτὴ πολλῶκις εἶνε ἡ θέσις τοῦ ἑλλήνου ἐφημερίου ἐν ἑλληνικῇ κοινότητι τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὀποῖα δὲ μεγάλα προτερήματα δέον νὰ κοσμοῦσι τὸν κατέχοντα τὴν θέσιν ταύτην, ὡς ζῶντα ἐν μέσῳ ἀλλοφύλλου, ἀλλογλώσσου και ἄλλοθρήσκου λαοῦ, ἀντιπροσωπεύοντα δὲ πᾶσαν τὴν ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν και πάντα τὸν ἑλληνικὸν κληρον. Εὐτυχῶς ὁ κ. Σακελλαρόπουλος εὗρέθη κάτοχος πάντων τούτων τῶν προτερημάτων, οὕτως δὲ και τὰς προσδοκίας τῆς κοινότητος πληρέ-

Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία σήμερον. Βορειοανατολικὴ ὀψοψις

Τοιοῦτος εἶνε ὁ Ἐφημέριος τῆς ἐνταῦθα Ἐκκλησίας κ. Σακελλαροπούλου, ὃς ἐπίστωμα δὲ εἶς αἱ πολ-
 λαὶ του γινώσκεις τῆς ἐκκλησίας ἀποκρυσταλλωμένα ἰδέαι
 του, ὁ ἐνταῦθα μακρὸς καὶ ἀνεπιληπτος βίος του καὶ
 οἱ ποικιλαι του ἀρεταὶ δὲν θὰ διαφύγῃσι τὴν ῥοσο-
 χῆν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τῆς κυβερνήσεως κατὰ
 τὰς προσεγγεῖς ἐκλογὰς ἀρχιερέων. τόσον μᾶλλον, καθ'
 ὅσον ἐκ τῶν τελευταίων ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» συζητή-
 σεων περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων ἀπεδείχθη
 πασιφανέστατα ὅτι εἰς τῶν σπουδαιτέρων παραγόντων
 πρὸς ἀνάρθρωσιν αὐτῶν εἶνε ὁ διορισμὸς ἀρχιερέων κ-
 κτημένῳ προσόντα καὶ διακριθέντων ἐν τῇ πράξει.

Β'

Καὶ ἤδη ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἐν
 Μονάχῳ ἐλληνικῆς ἐκκλησίας σπεύδω νὰ παρασῶ ἐν-
 ταῦθα ἀνάλυσιν μικρὰν τοῦ ὑπὸ τοῦ ἀρ-
 χιμανδρίτου κ. Μ. Σακελλαροπούλου
 γερμανιστὶ συνταταγμένου ποιητικίου.

Ὅπου σήμερον εὐρίσκειται ἡ ἐκκλη-
 τία τοῦ Σωτήρος, ἡ νῦν δηλονότι ἐλλη-
 νικὴ ἐκκλησία εἶναι ἰδρυθῆ κατ' ἀρχάς,
 κατὰ τὸ ἔτος 1479 νεοκρατεῖται, καὶ
 παρ' αὐτὸ μικρὸν παρεκλήσιον παρεκ-
 κλήσιον τοῦ Σωτήρος, ἡ ἀνεγέρσει τοῦ
 ὁποίου ὠφείλετο κατὰ τὴν παράδοσιν εἰς
 τὸ θαῦμα τῆς ἀνευρέσεως ἱερᾶς ὁσπερ
 κλαπέσης ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων διὰ τρελ-
 λῆς τινὸς γυναικὸς ἐκ τῆς μητροπολι-
 τικῆς ἐκκλησίας. Τὸ παρεκλήσιον τοῦτο
 κατεδαφίσθη χάριν τῶν ἀναγκῶν τῆς πό-
 λεως τὸ 1493 καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν εἰς
 ἀνάμνησιν αὐτοῦ ἀνεγέρθη μία στήλη ἡ
 τις διεσώζετο ἐν Μονάχῳ μέχρι τοῦ
 1805, κατόπιν δὲ διαταγῆ τοῦ δουκὸς
 Ἀλμπέρτου τοῦ τετάρτου φηλοδομητῆ ἡ
 ἐκκλησία τοῦ Σωτήρος ἐν μίση τοῦ νε-
 κροταρείου, ἦς τὰ ἐγκαίνια ἐγένοντο
 κατ' Ἀπρίλιον τοῦ ἔτους 1594. Καὶ
 οὕτω εἶαθε τὴν σύστασιν αὐτῆς πρὸ
 405 ὄλων ἐτῶν ἡ νῦν ἐλληνικὴ ἐν Μο-
 νάχῳ ἐκκλησία.

Ὁ ρυθμὸς τοῦ οἰκοδομηματος εἶνε
 γοτθικὸς· αἱ διαστάσεις αὐτοῦ κατὰ τὸ
 ἐσωτερικὸν 29 μέτρα μήκος, 10 πλά-
 τος καὶ 15 ὕψους· ἡ ἀρχικὴ ὁμοῦ δια-
 κώμησις δὲν ἦτο δυνατόν μέχρι τῆς σῆ-
 μερον νὰ παραμείνῃ ἡ αὐτὴ, ὡς ἐκ τῶν
 τυχῶν, τὰς ὁποίας ἡ ἐκκλησία αὕτη ἐν
 τῷ μεταξῦ χρόνῳ μετέβληται· ἐν τοσοῦ-
 τῷ διατηροῦνται ἀκόμη καὶ σήμερον τὰ
 ἐπὶ τῆς ὀροφῆς τέσσαρα ἑθνοσύματα καὶ αἱ
 ἐπὶ τῶν ὑέλων τῶν παραθύρων ἀξιολο-
 γώτατοι ἐλαιογραφία, σύγχρονοι τῆς οἰκοδομητικῆς
 καὶ πολυτιμώτατοι διὰ τοῦτο. Ὁ κατὰ τὸ ἀνατολι-
 κὸν τῆς ἐκκλησίας ἄκρον φηλοδομημένον πύργος ἔχει
 ὕψος 68 μέτρων.

Ἡ ἐκκλησία τοῦ Σωτήρος ἱερουργεῖται ὑπὸ τῶν κα-
 θολικῶν ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν αἰῶνας, τὸ δὲ 1791 ἐεργά-
 σθη ἡ τριακοσιετηρὶς τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς, ἀλλὰ μετ'
 ὀλίγα ἔτη τῷ 1803 περιήλθε καὶ αὕτη εἰς τὴν γενι-
 κὴν δήμεσιν τῶν μοναστηρίων τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῶν
 ἱερῶν ἐν γενεῖ καθιδρυμάτων. Ἐν τῷ μεταξῦ ὁ πλη-
 θυσμὸς τοῦ Μονάχου ἤρξανετο καταπληκτικῶς, διὸ
 καὶ ἐπεβλήθη ἡ ἀπομάκρυνσις πάντων τῶν ἐντὸς τῆς
 πόλεως νεοκρατεῖται ὅπου ἐγένετο καὶ διὰ τὸ περὶ
 τῆν ἐκκλησίαν τοῦ Σωτήρος μεταφερθῆν κατὰ τὸ ἔτος
 17-8. Μετὰ τὴν ἐν ἔτει 1803 γενικὴν τῶν ἐκκλη-
 σιαστικῶν κτημάτων καὶ θησαυρῶν δήμεσιν ἐγένετο
 σκέψις νὰ κατεδαφισθῇ ἡ ἐκκλησία τοῦ Σωτήρος, ἥτις
 μολὲς διέφυγε τὴν καταστροφὴν αἰετὶ χρησιμεύουσα ὡς
 ἀποθήκη τῶν δημευθέντων θησαυρῶν. Τὸ 1806 παρε-
 χρήθη ὑπὸ τοῦ κράτους ἡ ἐκκλησία τοῦ Σωτήρος εἰς
 τοὺς διαμαρτυρούμενους, οἵτινες ὁμοῦ δὲν κατώρθωσαν
 νὰ καταλάβωσιν αὐτὴν, διότι ὁμοῦ αὐθαίρετος ἡ διεί-

θησις τῶν βασιλικῶν σταύλων μετέβαλεν αὐτὴν εἰς ἄ-
 ποθὴν ἢ ἀμαζών.

Οἱ διαμαρτυρούμενοι μετὰ πολλὰς ἐνεργείας καὶ
 διαμαρτυρήσεις ἀπέλιπθόντες ἐπὶ τέλος ἀπὸ τοῦ νὰ
 καταλάβωσιν τὴν ἐκκλησίαν, ἤρξαν ἀποδομῶντες
 τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Ματθαίου παρὰ τὴν πλα-
 σεῖαν Καρόλου καὶ παρητήθησαν πάσης ἐπὶ πλέον ἀ-
 ξιώσεως ἐπὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σωτήρος. Τότε Λεο-
 δόβικος ὁ πρῶτος παρεχώρησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἐλλη-
 νικὴν κοινότητα ὅπως τελοῦνται ἐν αὐτῇ πᾶσαι τῆς ὀρθο-
 δόξου ἐκκλησίας αἱ τελεταί. ἐγένετο δὲ ἡ πρώτη ἱε-
 ρουργία ἐν αὐτῇ πανηγυρικώτατα τὴν 6 Δεκεμβρίου
 τοῦ 1829, ἑορτῆν τοῦ ἁγίου Νικολάου, παροσθέντων
 πολλῶν μελῶν τοῦ βασιλικοῦ οἴκου, τοῦ διπλωματι-
 κοῦ σώματος, τῶν ὑπουργῶν, τῶν ἀντιπροσώπων τῶν
 διαφόρων τῆς πόλεως σωματείων κ.λ.π. Τὸ 1830 ἀ-
 νεγνώρισθη διὰ βασιλικῶν διατάγματος ἡ ἐλληνικὴ
 κοινότης ὡς σωματεῖον ἰσοτικόν, τὸ 1834 δὲ διὰ νόμου

Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐν Μονάχῳ ἐκκλησίας.

ἐκπρήχθη ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία ὡς ἔχουσα τὴν αὐτὴν
 ἰσχύν καὶ τὰ αὐτὰ δικαιώματα μετὰ τῶν ἄλλων ἐκ-
 κλησιῶν, τῆς τῶν καθολικῶν καὶ τῆς τῶν διαμαρτυ-
 ρομένων. Συνεπῶς τῆς ἐκκλησίας ἡ διοκῆσις ὑπέχθη
 εἰς τοὺς νόμους τοῦ κράτους διενεργουμένη ὑπὸ τοῦ
 ἀρχιμανδρίτου ὡς προέδρου, ἐνὸς τῶν δημοτικῶν συμ-
 βούλων, τεσσάρων μελῶν τῆς κοινότητος τὰ κειθῶτα
 τεσσάρων ἀναπληρωματικῶν. Ἐπιτροπὴ ἐκ τῆς κοινώ-
 τητος ὁμοῦ ἀπαξ μόνον καθιερώθη καὶ αὕτη ἐκ νεο-
 τῶν σπουδαστῶν, διότι μόνιμα τῆς κοινότητος εὐλόγῃ
 δὲν ὑπῆρχον ἱκανά, ἀπὸ τοῦ 1844 δὲ, ὀρισθέντος ὅτι
 ὀρεῖσθαι τῆς ἐπιτροπῆς τὰ μέλη νὰ εἶνε μόνιμοι τοῦ
 Μονάχου κάτοικοι, τοιαύτη ἐπιτροπὴ δὲν ὄφισται
 πλέον, τῆς διοικήσεως τῆς ἐκκλησίας ἀναθεμισμένης εἰς
 τὸν ἐκάστοτε ἀρχιμανδρίτην καὶ εἰς ἓνα τῶν δημοτι-
 κῶν τῆς πόλεως συμβούλων.

Τὸ 1894 ἐορτάσθη πανηγυρικώτατα ἡ 400ετηρὶς
 τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐκκλησίας, πρῶτην φορὰν ὑπὸ τὴν
 κατοχὴν τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος, ἥτις ἐορτάζετο τότε
 τῆς εὐκαιρίας νὰ ἐκφράσῃ τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην
 (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΜΑΣ

Σήμερον ἡ «Κυριακάτικη» παρέχει εἰς τοὺς ἀναγνώ-
 στας τῆς οὗ ἐκ τῶν ὠραιτέρων πινάκων τοῦ ἐν Πα-
 ρισίαις ὁμογενοῦς ζωγράφου κ. Ράλλη. Ἐπὶ τῇ εὐκαι-
 ρίᾳ αὕτη παραθέτομεν ἐνταῦθα καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ δι-
 απρεποῦ καλλιτέχνου, περὶ τῶν ἔργων τοῦ ὁποίου εὐ-
 φημος πάντοτε μναία ἐγένετο ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ.

Ο ΔΙΣΕΓΓΟΝΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΡΟΥΓΕΡ

Ὁ χαριτωμένος αὐτὸ
 μικρὸς τὸν ὅποιον βίεπετε
 μετ' ἐστὶν ἀνωματικῶν
 εἶνε ὁ γεννηθέντος αὐπο-
 λογαγῶς Φρίτζ Ἐλορ, υἱ-
 ος τοῦ λοχαγοῦ Σάρελ Ἐ-
 λορ καὶ δισηγγονος τοῦ
 Κρούγερ, τοῦ γερμανοῦ προ-
 ἑδρου τοῦ Τρανσβαάλ. εἶνε
 τεσσάρων μόνον ἐτῶν καὶ
 ἀγαπᾷ τόσον ἑμμανῶς τὰ
 ἄλογα καὶ τὰ κανόνια,
 ὥστε οἱ Μπόρς τῆς Γιο-
 χανσεμπουργκ τὸν ἐβγαλῶν
 καὶ τὸν φωνάζουν αὐ ὑπο-
 λοχαγῶς μὲν.
 «Μεὶ ὄλην ὁμοῦ τὴν πο-
 λεμικὴν του πανοπλίαν, ὁ
 μικροσκοπικὸς αὐτὸς ἔχθρος
 μας, δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐμ-
 πνεύσῃ ἄλλο ἀπὸ συμπά-
 θεϊαν καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη
 τοὺς ἄγγλους!» — λέ-
 γει τὸ ἄγγλικὸν περιοδικόν,
 εἰς οὗ παραλαμβάνομεν τὴν
 εἰκόνα του.

ΚΥΡΙΑΚΑΚΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Λεπ. 10

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Ἐσωτερικῶ Ἐτησίαν ὀρ. 5. — Ἐξάμηνος ὀρ. 3
 Ἐξωτερικῶ ὀρ. 8. — ὀρ. 4

ΔΥ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ὁ Βαρῶνος Διέδγι, ὁ μέγας γερμανὸς χη-
 μικός, λέγει, ὅτι ὅσον ἄλευρον ἡμπορεῖ νὰ σταθῇ ἐπά-
 να εἰς πῆν ἄκραν ἐνὸς τραπέζου μαγειρίου περιέχει τό-
 σον θρεπτικῆς στοιχείου ὅσα καὶ ὁκτώ κοτύλαι (μέρος ὕ-
 γρου μέτρου) ἐκ τῆς καλλίστης καὶ θρεπτικωτάτης
 μπέρας.

Τὸ ἐλάχιστον ἐν χρῆσει μέτρον βάρους ὁ κόκ-
 κος, (σπιρί) ὀνομάσθη αὕτω, διότι κατ' ἀρχὰς δὲν
 ἦτο ἢ τὸ βάρος ἐνὸς κόκκου σίτου. Νόμος τι, θεο-
 πισθεῖς ἐν Ἀγγλίᾳ τῷ 1886 διέταξαν ὅπως 32 κόκ-
 κος αἴτου ληφθέντες ἐκ τοῦ στάχυος καὶ καλῶς ἀπε-
 ζηραμένοι ἀποτελοῦσι τὸ βάρος ἐνὸς πενκίου (1,5545
 γραμμάρ.) ἐξ ὧν 20 ἀποτελοῦν μίαν οὐγγίαν, ἐνφ
 12 οὐγγία ἀποτελοῦν μίαν λίτραν.

Ἄν ὁ κοθεὶς ἐγγυρῖζε τὸς ἰαματικὰς ιδιότητας
 τοσοῦτον ἀπλοῦ πράγματος ὅσον ὀλίγον λίπους προ-
 θάτου, κανεὶς νεοκέρως δὲν θὰ ἔμενε χωρὶς νὰ τὸ
 ἔχη εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀγόρασε ὀλίγον ἀπὸ τὸν
 κρεωπώλην σου, μετὰβυλὲ το εἰς μικρὰ πιακούντια
 (πιτάκια) καὶ φύλαξέ το ὥστε νὰ το ἔχῃς ἐτοιμον,
 ὅταν τὸ χρειασθῇς. Διὰ κοψίματα καὶ μώλωπας (κτυ-
 πήματα) εἶνε σχεδὸν ἀπαραίτητον καὶ ὅπου ὑπάρχουν
 παιδιὰ, ἐκεῖ πάντοτε ὑπάρχουν καὶ πολλὰ κοψίματα
 μαχαιριῶν καὶ κτυπήματα.

Ὅλοι καπνίζου εἰς τὴν Ἰαπωνίαν.

Αἱ πίπαι γεμίζονται μετ' ὀλίγον καλοκομμένον κα-
 πνὸν τοῦ ὁποίου τὸ μέγεθος δὲν ὑπερβαίνει τὸ μέγε-
 θος ρεθινίου. Τὸν ἀνάπτουν καὶ ὁ καπνίζων πέρνει
 μίαν μακρὰν ρουφιζιάν, καὶ ξερυσᾷ τὸν καπνὸν ὡς εἴ-
 θους νερὸς ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν μύτην του. Τῶν
 κυριῶν αἱ πίπαι εἶνε μακρότεραι ἀπὸ τὰς τῶν ἀνδρῶν
 καὶ ἂν καμμία ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμῇ νὰ δείξῃ εἰς κανένα
 κύριον ἰδιαίτερον σημεῖον εὐνοίας, ἀνάπτει τὴν πίπαν
 τῆς, τραβᾷ ἡμίσειαν ρουφιζιάν, τὴν δίδει ἔπειτα εἰς
 αὐτὸν καὶ τὸν ἀρίνει νὰ τελειώσῃ τὸ ὑπόλοιπον ἡμισυ
 τῆς ρουφιζιάς.

Τὸ κλίμα τῆς Κίνας λέγεται ὅτι γίνεταί ὀλονὲν
 ὄχι μόνον ψυχρότερον, ἀλλὰ καὶ ἑρπότερον. Τὰ δὲ
 ζῶα καὶ τὰ φυτὰ τὰ συνειθισμένα εἰς τὴν ζέστην καὶ
 εἰς τὰς ὑγρὰς χώρας βαθυμῶν ἀποσύρονται πρὸς τὰς
 νοτίους. Πρὸς 2 χιλ. ἐτῶν τὸ καλαμοειδὸς δένδρον
 μπαμποῦ ἔβαλλεν ἐντὸς τῶν δασῶν τῆς βόρειου Κίνας,
 ἀλλὰ τὴν δὲν εὐρίσκειται πλέον ἐκεῖ.

Νόστιμον εἶνε ὅ,τι κατ' αὐτὰς διηγοῦνται πε-
 ρὶ τοῦ δεξιωτάτου τρόπου μετὰ τὸν ὁποῖον ἔβραιοί τινες
 κατώρθωσαν νὰ ἐξαπατηθῶσι δύο τελωνεῖς ἐν Ρωσίᾳ.
 Μίαν τῶν ἡμερῶν ἔβραθα, συγγόνως εἰς δύο ἐπὶ τῶν
 συνῶρων τελωνεῖται ἀνὰ ἐν πολὺ μεγάλων κιβωτίων, τὸ
 ὅποιον οὐδεὶς ἐπαρουσίασθη, ἵνα ζητήσῃ καὶ παραλά-
 βῃ. Ἀπὸ ὁ ὠρισμένον χρόνον παρήλθη τὰ κιβώτια
 ταῦτα ἠνεψόχθησαν καὶ εἶδον, ὅτι περιεχοῖ χειρόκτια,
 τὰ ὁποῖα διετέχθη κατὰ τὸν Νόμον νὰ πωληθῶσιν ἐπὶ
 δημοπρασίαι. Ἰουδαῖοι τις παρατηρήσας αὐτὰ ἀν-
 ἐκράξεν ὅτι ὅλα τὰ χειρόκτια ὅσα τελωνεῖται καὶ δὲν ἐ-
 χρησίμωσιν εἰς κανένα. Ὅταν ἐπωλήθησαν εἰς μὴδα-
 μινὴν τιμὴν, εἰς τιμὴν πολὺ μικροτέραν καὶ αὐτοῦ
 τοῦ τελωνεῖται δικαιώματος. Περιττὸν νὰ προσθίσω-
 μεν ὅτι καὶ τὸ κιβώτιον τὸ φθάσαν εἰς τὸ ἔτερον τε-
 λωνεῖται περιεχοῖ χειρόκτια μόνον ἀριστερὰ καὶ ὅτι φυ-
 σικῶ τῷ λόγῳ καὶ τὰ δύο ἠγοράσθησαν ὑπὸ τῶν οὗ
 συνεινησμένων Ἰουδαίων.

Ἡ νεωτέρα χημεία ἀποδεικνύει ὅτι αἱ γινώσκεις
 τῶν παλαιῶν βοτανολόγων εἶχον πολὺ ὀρθότερας βιά-

σεις ἀρ' ὅσον οἱ νεώτεροι ἐφαντάσθησαν. Κατὰ τὸ
 1897 τὰ νεοκάρβαμα ἐτυτῆνοντο διὰ τὴν θερμότητα
 τῆς στομακίχης (ακοῦοῦτο) καὶ τῶν χοιράδων. Οἱ
 χημικοὶ τὴν λέγουσιν ὅτι τὸ κάρβαμον περιέχει θείον,
 φῶσφορον, ἰώδον καὶ αἰσθρον, οὐσίας αἱ ὁποῖαι εἶνε
 γνωστὸν ὅτι εἶσι ὀραστήρια ἀντίδοτα κατὰ τῶν χοιρα-
 δικῶν νοσημάτων.

Ἡ Χρυσοαλλίς ἀποροφᾷ τὸ μέλι τῶν ἀνθῶν
 διὰ τινος σωλήνος, αἱ δὲ μέλισσαι καὶ αἱ μυῖαι μετὰ
 πρῶσσιδας τῶν τὸ δὲ στόμα τῶν ἀραχνῶν εἶνε περι-
 πλοκώτατον ἔχει ὀδόντας ὅπως κρατῇ τὴν λείαν τῆς,
 ἰδιαίτερα ὄργανα διὰ νὰ μασᾷ τὴν στέρην τρῶσθην,
 καὶ ἀπορροφητικὴν προσοκίδα διὰ ν' ἀπορροφᾷ τὴν γάλα.
 Ἐπιση: περιπλοκώτατον στόμα ἔχει καὶ ὁ κωνοῦ, με
 ὄργανα κοπτερὰ ὡς πρίονας καὶ ἀπορροφητικὴν προβο-
 σκίδα.

Τὰ γεγονότα συχνάκις μᾶς ἀναγκάζουσι ν' ἀ-
 ποδίδωμεν τὸ δικαίον εἰς τοὺς ἀδικουμένους, ὡς εἰς τὰ
 μικρόβια, τὰ ὁποῖα κατεδικάζονται ἅπαντα ὡς κακοῦρ-
 γοι, ὀληθηριστάται τὸ ἀνθρωπίνου γένους!

Τούτων τινὰ εἶχον ἀναγνωρισθῆ ὅτι ἦσαν ἀπαραί-
 τητα εἰς τὴν γένουσιν τῶν τροφῶν. Ἐργάτως ὁμοῦ
 εἰς καθηγητῆς τῆς βακτηριολογίας ἐν τῷ Ἰασιτουῦ-
 τῆς Ζυρίχης ἀποδεικνύει τρανωτάτα ὅτι τὸ μικρόβιον
 εἶνε ἀναγκαῖον καθόλου διὰ τὴν παραγωγήν τῶν οὐ-
 σιῶν, καθότι, ὡς λέγει, ἀνευ αὐτοῦ δὲν θὰ ὑπῆρχεν
 ἐπὶ τῆς γῆς γλῶθ καὶ ζῆ. Ἐν δὲ μικρόβιον τὸ πι-
 ττρο-μεναιῶν μεγέθους 1) 1000 τοῦ χιλιοστομέτρου
 ἔχει κροορισμὸν νὰ μετατρέπῃ εἰς νιτρικὸν ἄλλας τὸ
 ἄζωτον τὸ ἐμπεριεχόμενον ἐν τῇ γῇ καὶ νὰ τὸ ἀκμῆ
 χρῆσιμον διὰ τὴν τροφήν τῶν ριζῶν τῶν φυτῶν, τὰ ὁ-
 ποῖα τρέφονται μετὰ τὸ νιτρικὸν ἄλλας.

Ἀκούσατε κύριοι Νομικοὶ καὶ εἰ ἐνδιαφερόμενοι
 τὰ ὄρα πρὸ καὶ μετὰ τὸν γάμον τί γίνονται.

Τὸ δικαστήριον τῆς πόλεως Νίμης τῆς Γαλλίας ἐξε-
 ἴδοτο διὰ ἐνδιαφερόμεσαν ἀποράσιν ὅσον ἀπορᾷ εἰς
 τὸ σπουδαιότατον τοῦτα ζήτημα. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν
 ταύτην τὰ ὄρα τὰ γαμήλια καὶ τὰ προσφερόμενα ὑπὸ
 τοῦ ἀρραθωνιαστικοῦ εἰς τὴν ἀρραθωνιαστικὴν καὶ τὸ
 χουρατικὸν ποσὸν τὸ ὑπ' αὐτοῦ διδομένον εἶν' ἄλλα
 ἐξῆρα τοῦ γάμου (coituelle de nocε) οἶον δι' ἀγορῆν
 εἰδῶν καλλωπισμῶν κτλ. εἰσὶ κτήμα τῆς γυναικὸς, ἡ-
 τις ἔχει τὸ δικαίωμα, διαλυομένου τοῦ γάμου, νὰ
 πάρῃ ὅπως μετὰ τῆς προκοῆς ἅπαντα τὰ χαρισθέντα.
 Ἄλλ' ἐξ ἄλλου ὁμοῦ τὰ ὄρα τὰ πολύτιμα (bijoux)
 τὰ προσφερόμενα μετὰ τὸν γάμον ὑπὸ τοῦ συζύγου
 δύνανται ἐννοεῖ νὰ ἐπιστραφῶν εἰς αὐτόν. Καὶ τὸ αἰ-
 τιον τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως τῶν δικαστῶν τῆς Νί-
 μης εἶνε ἄξιον ἀναγραφῆς. Ὁ κ. Α. . . . καὶ ἡ κ.
 Β. . . . ἐνεμυρίθησαν κατὰ τὸν Ἀπρίλιον 1888·
 τὸ παρὶθὸν ἔτος διεζυχθήσαν. Ἄλλὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ
 1888, ὁ κ. Α. . . . προσέφερε τῇ συζύγῳ αὐτοῦ ἀ-
 δαμάντινον δακτύλιον ἀξίας 2,000 φρ. καὶ ἤδη ἀ-
 παιτεῖ, ὅπως τῷ ἐπιστραφῇ· τὸ δικαστήριον τῷ παρε-
 χώρησε τὸν δακτύλιον διὰ λόγους ὅτινας αὐτοὶ οὗτοι
 εἰσὶ μαργαριταρίνοι.

Ἄπειθῆ, λέγει ἡ ἀπόφασις, ἡ σπουδαίτης τοῦ
 ὄραου, καὶ ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν εἰδῆν καθιστοῖται τὸ ὄραον
 τοῦτο οὐχὶ καθημερινῆς χρήσεως, καὶ ἐπειδὴ τὸ ὄραον
 τοῦτο ἐπιτρέπει εἰς τὴν σύζυγον κατὰ τὴν συζυγικὴν
 διαθῶσιν νὰ κρατῇ τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ συζυγικοῦ
 βίου (!) ὡς ἐκ τοῦτου, διαλυθέντος τοῦ γάμου, τὸ ὄραον
 δὲν νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν δωρητὴν, ὅστις δύναιται ἤδη
 νὰ τὸ παραλάβῃ. Ὁ κ. Α. . . γλυκαθεῖς ὑπὸ τῆς ἀπο-
 φάσεως ταύτης ἐζήτησαν ὅπως τῷ ἐπιστραφῇ πολῦτι-
 μος δακτύλιος τοῦ ἀρραθῶνος, ὅστις ἐστὶς ἀξίας 1,400
 φρ. Ἄλλὰ τὸ δικαστήριον τῷ ἠρήθη τὴν χάριν ταύ-
 την διὰ τῆς ἐξῆς ἀποφάσεως: «ὁ δακτύλιος τοῦ ἀρρα-
 θῶνος, προσφέρεται, ἵνα ἀναμνηστικὸν τοῦ ἀρραθῶνος
 καὶ καθίσταται τὸ ὄραον τοῦτο τὸ προσωπικώτερον
 καὶ ἀναπαλοτρίωτον ἀπάντω τῶν ὄρων τῶν ἐχόν-
 των ὡς σκοπὸν τὸν γάμον.

Καὶ τὴν θέλετε νὰ μάθετε πῶς κανονίζονται
 αἱ λεπτομέρειαι αὐταὶ ἀπὸ τὸν ἰδικὸν μας νόμον. Νὰ
 σὰς ἐπιωμεν λοιπὸν εἰς ὀλίγας λέξεις.

Παρ' ἡμῖν αἱ ὄρααι μεταξὺ συζύγων ἀπαγορευό-
 νται καὶ ὁ δωρητῆς συζυγος ἡμπορεῖ ὅποτεδήποτε θελήσῃ
 ν' ἀνακλήσῃ τὴν πρὸς τὸ ἄλλο ἡμισυ τοῦ γενομένην
 ὄραον. Μόνον ἂν ὁ δωρητῆς συζυγος ἀποθάνῃ χωρὶς
 νὰ τὴν ἀνακλήσῃ, τότε ἡ ὄραα θεωρεῖται ὡς καλῶς
 γενομένη. Ἐννοεῖται ὁμοῦ ὅτι εἰς τὴν ἀπαγορεύσιν
 αὐτὴν τοῦ νόμου δὲν ὑπάγονται καὶ τὰ συνήθως με-
 ταξὺ τῶν συζύγων διδομένα μικρὰ ὄρα.

Καὶ αὐτὰ μὲν ὡς πρὸς τὰ κατὰ τὸν γάμον ὄρα.
 Ἄλλὰ συνήθως ὄρα διδόνται ἐξ ἀφορτέρων τῶν μερῶν
 καὶ κατὰ τὴν μνηστειάν. Τί γίνονται λοιπὸν αὐτὰ,
 εἰν ὁ γάμος ματα ὄθη; Κατὰ γενικὸν κανόνα τὰ
 ὄρα τῆς μνηστειάς, εἰν δὲν ἐπακολούθησῃ ὁ γάμος,
 ἐπιστρέφονται εἰς τὸν δωρητὴν, ὅταν οὗτος δ

Ο ΑΡΧΙΨΕΥΤΗΣ

Η ΤΑ ΤΑΞΙΔΙΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ

Συνέχεια εκ του προηγούμενου

Μετά πύροδον ολίγων λεπτών της ώρας έτερος αέτος άνηλθε διευθυόμενος προς ήμεις εκ του μέσου του άσους, μās έπλησίασε και με παρατήρησε μετά προφανούς δυσανεξίας. Άφου και τα όσα πτηνά ό μου παρέβαιναν επί τινα είστί χρίνον την ανά το δάσος περιδείαν αυτών έλαβον την προς νοτιοδυμās διευθυσιν. Μετ' ου πολυ παρατήρησα ότι αέτος του όποιου έπέβαινον δέν ήδυνάτε να παρακοιουήση τον άλλον ως εκ του βάρους του σώματός μου άλλ' ήτο ήναγκασιμένος να κύπη καταγόμενος την γην.

Τότε ό δεύτερος ά τός βλέπων ότι ό σύντροφός του ήτο άποκαμωμένος ιστόρηση, περιέγραψε κύκλον εις τήν άέρα και έφερε τή όπισθία του κάτωθεν τή; κεφαλής του πρώτου κατά τρόπον ώστε ούτος να δύναται να στηρίξη αυτήν επί των νεφρών του. Ούτως εξηκολούθησαν αλληλοβοηθούμενοι και ίπτάμενοι μεχρι της μεσημβρίας, όταν δέκρινα μακρόθεν, αλλά λίαν ευκρινώς τον βράχον του Γιβραλτάρ. Η ήμερα ήτο τόσο αβρία ώστε, παρ' όλον τό ήλιγγιώδες ύψος εις τό όποιον εύρισκόμεθα, ή επιφάνεια της γης εξέλλισσετο κάτωθεν μας ως έν τοπογραφικώ χάρτι, και διακρίναμεν ευκρινέστατα την ζήραν, την θάλασσαν, τās λίμνας, τούς ποταμούς, τή όρη και τή ταυτά.

Εγώ δε όστις κέντημα ούχ μετρίας γεωγραφικής γνώσεως ήδυνάμην εύκολώτατα να καθορίσω τό πλάτος και τό μήκος και να γνωρίζω τό ακριβές σημειον της γης εις τό όποιον εύρισκόμεθα.

Εφ' απελάμβανον την θαυμασίαν ταύτην θέαν, ήκουσα, αφής, περίξ μου φριάδη όλ λυγμέν και κρωμικός, και μη στιγμή περικυκλώθη έν μριάδων μικρών παραμορφωμένων και άπισίαν τεράτων άνια με έπίεζον πανταχούθεν τόνον ισχυρός ώστε δέν ήδυνάμην να κινήσω ούτε χείρα ούτε πόδα.

Επί δέκα λεπτά της ώρας έμεινα εις την κατάσταση ταύτην και αφής έπληξε τή όπτά μου θελατικωτάτη και λιγηρά μουσική της όποιας όμοιον έν είχαν άκουσει μέχρι τούδε και την όποιαν άδυνάτω να περιγράψω. Ολίγον διήρκεσεν αυτή και διά μιας μετεβλήθη εις πάταγον και κρότον τόνον εκκωφάροντα και ισχυρόν ώστε έν συγκρίσει προς αυτόν οι κρότοι των τηλεβόλων ήσαν ό,τι άδρά πνοή ζεφύρου προς την βοήν της μινωμένης καταγιγός. Άλλ' ή διάρκεια αυτού ήτο τός.ν βραχεία ώστε τή όλήθρια αποτέλεσμα ά του δέν έπρόφρασαν να έπέλθωσιν επί των άκουστικών μου οργάνων.

Τότε και πάλιν ήκούσθη ή μουσική και έπαρουσίασθησαν ένωπίον μου μυριάδες άπαστραπτόντων όνταριων έπιτιβημένων κατά των όσειων τεράτων, συλλαμβανόντων και ριπτότων αυτά έντός κούτιου όμοιου προς ταμβακοθήκη.

Η ταμβακοθήκη εκλείσθη κατόπιν υπ' αυτών των ίδιων και παρεδόθη εις τον άρχηγόν των ό όποιος την έλαβε και την έρριψεν εις τό κενόν κατά τρόπον ώστε εκείνη ήρχισε να φύγη διά καταπληκτικής ταχύτητος. Αίτα στραφείς προς έμέ μου είπεν ότι τή συληρηθέντα και κλεισθέντα έντός του κούτιου τερατα ήσαν συμμορία διαβόλων εξελθόντων εκ της κολάσεως και περιεργουμένων την γην.

Και ότι ή ταμβακοθήκη έντός της όποιας είχαν κλεισθή έπέπεσε να τρέχη διά σταθεράς ταχύτητος επί δέκα χιλιάδων έτη μετά τή όποια θα εξεργήγαστο ο ι κ ε ι ο θ ε λ ω ς και οι διαβόλοι θα άνέκτω. την έλευθερίαν και τās ιδιότητας αυτών και θα ήγίνοντο

ακριβώς ό,τι ήσαν πρό της φυλακίσεως των. Μ' τις έτελείωσε την αφήγησιν του ταύτην και ή μουσική έπαυσε ν' ήκούεται και άπαντα τή πνεύματα έγειναν άφαντα αφίνοντά με έν καταστάσει πνεύματος παρεμμερει προς την άπελπίσιν.

Όταν συνήλθον ολίγον και είδον περίξ μου μετά πολλής μου εύχαριστήσεως παρατήρησα ότι οι άστοι προητοιμάζοντο να κατέλθωσιν επί της Τενερίξης.... Και τώνοι κατήλθον, άλλ' όμως επί της κορυφής βράχου εκ της όποιας θα μου ήτο άδύνατον να φύ, ω κατά συνέπειαν έπρότιμηση να κρατήσω την επί του τροχήλου του άετου θέσιν μου μέχρις ου ήθελε μου παρουσιάσθη ενόικωτέρα εύκαιρία. Οι άστοι ήσαν προφανώς κατάκοποι διότι άμα εκάθησαν επί της κορυφής του βράχου άποκοιμήθησαν. Τότε εγώ μη έχων άλλον τί να πράξω έμμιμήθη τό παράδειγμα αυτών και έκοιμήθη, επίσης.

Όταν ό ήλιος κατήλθεν υπό τον όρίζοντα και ήρχισα να δροσίξη ή έσπερα εξύπνησα διότι ό αέτος επί

Περί τό λυκαυγές εφθάσαμεν εις την μεγάλην ήπερον της Άμερικής, και εκεί οι δύο άστοι κατήλθον και εκάθησαν επί της κορυφής ύψηλόν όρους. Κατά την ώραν ταύτην ή Σελήνη εύρίσκετο μακράν προς δύσημας και έσκόλιετο υπό σκοτεινών νεφλών άλλ' ουχ ήττον διέγχεον άρκου, φως ίνα δύναμαι να διακρίνω ότι τό τοπίον ήτο κεκαλυμμένον υπό θαμνωειδούς τίνος φυτού φέροντος καρπούς όμοιους με ράμβας, τούς όποιους οι δύο άστοι ήρχισαν να καταβιδρώσωνται λαυμάργως. Προσπάθησα να προσδιορίσω τό σημειον εις τό όποιον εύρισκόμην αλλά ή διερχόμενα νύχ και ή όμίχλη με έδύθησαν εις σκοτός βαθύ, ό,τι δε καθίστα την σκηνήν αληθώς τρομεράν ήσαν αι άγρια κρυγαί άρπακτικών όρνέων και άφρον θηρίων, τινά εις των όπιων, καθ' όλα τή φαινόμενα εύρίσκοντο πολυ πλυσιν μου. Όποτε άπεφάσισα να μένω εις την θέσιν μου με την έλπίδα ότι, άν ταύτα έπεπιθον κατ' έμού, οι άστοι θα με έσωζον διά της φυγής των.

Όταν ήρχισα να ύπαρώσκη ή ήμερα, κατήλθην υπό της περιεργείας ίνα μάθω τί είδους καρπός ήτο εκείνος τόνον όποιον είχαν φάγει οι ά τοι, και έπειδή τινες εξ αυτών έκρέμοντο πλησίον μου άνέσπασα την μάχαιράν μου και έλπιζα έν τεμαχίον εξ αυτών. Φαντασθήτε την έπιληξίν μου όταν παρατήρησα τό τεμαχίον μου είδον ότι ό καρπός ειχεν όλα τή συστατικά καλψόμενου άγγλικού ροστμπήρ με τό ψαχνόν του και με τό πάχος του έναλλάξ, ακριβώς όπως καθόρισε ταύτα ή φύσις και ή μάτρικη τέχνη εις τό αληθινόν ροστμπήρ. Τό έδοκίμασα και τό εύρον νοστιμώτατον και εύχυμον ώστε έκοψα πολλά μεγάλα τεμάχια, τή έθεσα εις τό θυλάκιόν μου, εις τό όποιον, ένφ έπραττον τούτο, εύρον μίαν φάταν άρτου τόν όποιον είχαν πάρει εκ Μάργας.

Εβγάλα έξω άμέσως αυτόν και είδον ότι εύρίσκοντο έν αυτόφ τρεις σφαίραι εξ εκείνων τās όποιας είχαν ρίψει καθ' ήμών οι περά τούς κρημνούς του Δόβερ άκούμενοι εις τήν σκοπεβολήν Άγγλοι ναύται. Θά ένθυμησθε βεβαίως τό έπιστόδιον τούτο. Είτιναζα τότε δυνατά τον άρτον ώστε να πέσωσιν αι σφαίραι και κόψας όλη ά ακόμη τεμάχια ροζμπηροκάρπου τή έφαγα με τό ψωμί μου και ήναχαριστήθη.

Όταν έτελείωσα τό γεύμα μου έκοψα δύο εκ των μεγαλειότερων καρπών τούς έδεσα όμοιό δι' ενός των καλτσοδέσμων μου και τούς έκρέμασα επί του τροχήλου του άετου μου διά πσσαν άνάγκην, ταυτοχρόνως όμο. έφρόντισα να γεμίσω και τή θυλακία μου εκ των ίδιων καρπών, ή μάλλον των τεμαχίων αυτών. Ένω κατεγιγόμενη να έφοδιασθώ με τροφάς όσον τό δυνατόν περισσοτέρας παρετήρησα έναν πολυ μεγάλον καρπόν παρομοιάζοντα με φρούσαν ή ασκόν πλήρη ρευστόν θέλων να δοκιμάσω τί πράγμα ήτο τόν ένέντησα ολίγον διά της μαχίρας μου και άμέσως ήρχισα να ρήξ έξ αυτού λευκόν ρευστόν όμοιον με Όλλανδικόν ρακι (τ'ίν) τό όποιον άμα τό είδον να ρήξ οι άστοι έσπασαν και ήρχισαν να τόν πίνωσιν άπλήστως εκ του έδαφους. Διν έχαστα λοιπόν καιρόν άλλ' έκοψα τόν ασκόν εις δύο, ως κίπτου

Η συμμορία των διαβόλων.

του όποιου εκαθήμην ήρχισα να κινήται κάτωθεν μου και με έτάραξε.

Επανέλαβα λοιπόν την επί του αύχένος του θέσιν μου. Τότε οι δύο άστοι όλοσ απέπιπσαν και έκαθον διευθυόμενοι προς την νότιον Άμερικήν. Η Σελήνη ήτο φωτεινή και ό ουρανός αβήρος καθ' όλην την νύκτα ώστε ήδυνάμην να άπολαμβάνω την θέαν όλων των ήρων άνωθεν των όποιων διηρχόμεθα.

ρησα έναν πολυ μεγάλον καρπόν παρομοιάζοντα με φρούσαν ή ασκόν πλήρη ρευστόν θέλων να δοκιμάσω τί πράγμα ήτο τόν ένέντησα ολίγον διά της μαχίρας μου και άμέσως ήρχισα να ρήξ έξ αυτού λευκόν ρευστόν όμοιον με Όλλανδικόν ρακι (τ'ίν) τό όποιον άμα τό είδον να ρήξ οι άστοι έσπασαν και ήρχισαν να τόν πίνωσιν άπλήστως εκ του έδαφους. Διν έχαστα λοιπόν καιρόν άλλ' έκοψα τόν ασκόν εις δύο, ως κίπτου

Όταν έτελείωσα τό γεύμα μου έκοψα δύο εκ των μεγαλειότερων καρπών τούς έδεσα όμοιό δι' ενός των καλτσοδέσμων μου και τούς έκρέμασα επί του τροχήλου του άετου μου διά πσσαν άνάγκην, ταυτοχρόνως όμο. έφρόντισα να γεμίσω και τή θυλακία μου εκ των ίδιων καρπών, ή μάλλον των τεμαχίων αυτών. Ένω κατεγιγόμενη να έφοδιασθώ με τροφάς όσον τό δυνατόν περισσοτέρας παρετήρησα έναν πολυ μεγάλον καρπόν παρομοιάζοντα με φρούσαν ή ασκόν πλήρη ρευστόν θέλων να δοκιμάσω τί πράγμα ήτο τόν ένέντησα ολίγον διά της μαχίρας μου και άμέσως ήρχισα να ρήξ έξ αυτού λευκόν ρευστόν όμοιον με Όλλανδικόν ρακι (τ'ίν) τό όποιον άμα τό είδον να ρήξ οι άστοι έσπασαν και ήρχισαν να τόν πίνωσιν άπλήστως εκ του έδαφους. Διν έχαστα λοιπόν καιρόν άλλ' έκοψα τόν ασκόν εις δύο, ως κίπτου

σι τή καρπούζια, προσέχων να μη μου χυθή τή έναπομείναν ρευστόν τό όποιον θα ήτο ως ήμισια όκά διότι τό πλείστον του περιεχομένου του άσκού ειχε χυθή, ως σας προείπον, επί του έδαφους. Τό έδοκίμασα και μου έστάθη άδύνατον να τό διακρίνω από τή καλήτερα φρούα κρυσιά, ώστε τό έπιον όλον και ήσθάνθην μεγάλην άνακούσισιν. Ηδη ό ένας τόν όποιον εί,ον πεί οι άστοι ήρχισα να έπι έρη τή άποτελεσματά του και τούς έκαμα και τούς ό να κλονίζω,ται τόνον πολυ ώστε προσέκρουον κατά των θαμνων. Εγώ προσεπάθησα να μείνω επί της θέσεως μου άλλ' έστάθη άδύνατον και έπασα επί της χλόης. Προσπαθών να άνεγερθώ έθεσα την χείρα μου επί μεγάλου άκανθόχοιρου, ό όποιος συνίππεσε να κείται ύπίως επί της χλόης. Εκείνος άμέσως έδύλωσε τό σώμα του περί την χείρά μου, (ως συνειθίζουσι να πράττωσιν οι άκανθόχοιροι), τόνον σφιγγά ώστε μου ήτο άδύνατον να τό άποσπασω. Τόν εκτύπησα πολλάκις επί του έδαφους άλλ' εις μάτην. Το άκανθόχοιρος δέν έπιπτε, ένφ όμως κατεγιγόμενη ίνα άπαλλαγθώ αυτού ήκουσα ψιθυρισμόν τινα μεταξύ των θάμων και άναδύλαξος παρετήρησα μέσα τή ζωον άπέχον μόλις τρις πήχεις άπ' έμού. Μου ήτο άδύνατον να άμυνθώ, ως εκ της θέσεως μου, ώστε ήρκέσθην να εκτίνω άμφοτέρας τās χείρας μου προς αυτό. Τότε τό ζωον έφώρμησε και ήρπασε τόν άκανθόχοιρον εκ της χείρας μου. Ούτως έλευθερωθείς ήδυνάμην να φύγω ολίγον μακράν χάριν της άσφαλείας μου. Εκ της θέσεως μου ταύτης είδον τό ζωον τό όποιον με είχαν άπελευθερώσει να πείση άπνου με τόν άκανθόχοιρον καθισμένον εις τόν λάφυργα του.

Όταν έπέρασεν ό κίνδυνος μετέβην ίνα έσω τί εκάμουν οι άστοι μου και τούς εύρον βαθείως κοιμωμένους επί της χλόης έν καταστάσει μέθης. Εγώ αυτός εύρισκόμην κάπως έν ευθυμία, δι' ό και ίδών ότι επεκράτει πανταχού άκρα ήρεμία έπράτην προς ονοχλήτην και άλλων ασκων εννοκάρπου τούς όποιους άνεκάλυφα μετά πολλής εύκολίας. Εκοψα λοιπόν άμέσως δύο εξ αυτών, δύο γαλλικών χωρητικότητος έκαστον, (περίπου πέντε όκάδων), τούς έδεσα όμοιό και τούς εκρέμασα περί τον τροχήλον του άλλου άετου, και ύστερα τούς άλλους δύο μικρότερος τούς όποιους εκρέμασα εις την μέσην μου. Εφοδιασθείς ούτω δι' άρκίστων προηλθειών, και ήδη βλέπων ότι οι άστοι μου είχαν αρχίσει να συνέχωνται εκ της μέθης των, έφρόντισα να καταλάβω, όσον τό δυνατόν ταχύτερον, την όδοιπορικήν μου θέσιν επί του τροχήλου του άετου μου και εκεί να περιμένω την άνάχωρήσιν αυτών.

Ένώτός ήμισείας ώρας ήγέρθησαν μεγαλοπρεπώς εκ της θέσεως των και χωρίς να δώσωσιν την έλαχίστην προσοχήν εις τό φορτίον των ή καν να διείωσιν ότι γινώσκουσιν ότι είναι φορτωμένοι, έτίθησαν εις τās θέσεις των, ό εις όπισθεν του άλλου, ώστε ό εύρισκόμενος όπισθεν να δύναται να άναπαύη την κεφαλήν του επί των νεφρών του πρώτου, και διηυθύνθησαν προς βορράν, διέβησαν τόν κόλπον του Μεξικού, εισήλθον εις την βόρρειον Άμερικήν, και έλαβον την προς τās πολικίας χώρας διευθυσιν άνευ ουδεμιās αποκλίσεως. Κατά την άεροπορίαν ταύτην έβγαγον την εύκαιρίαν να έσω και να γνωρίσω την στερεάν Άμερικήν, χώραν περί τή όποιας δέν δυνατόν τις να σχηματίση καθαράν ιδέαν άν δέν την έδη.

Πρίν ακόμη εισέλθωμεν εις την παγωμένην ζώνην τό ψύχος ήρχισε να με επηρέαζε μεγάλως αλλά τρυπήσας ένα εκ των ασκων μου έπον και εύρον ότι τό ψύχος κατόπιν τούτου δέν μου έκαμε καμμίαν αίσθησιν. Όταν διήλθωμεν άνωθεν του κόλπου του Κούδσων, είδον πολλά εκ των σκαφών της άγγλικής Εταιρείας ναυλογούντα εκεί και τούς Ήνδους φέροντας προς πόλησιν διαβείρας και δέρματα.

Ηδη είχαν καταστή τόνον έμπερος αναβάτης του τροχήλου του άετου και είχαν συνειθίσει τόνον καλά τό καθήμα μου ώστε ήδυνάμην να κθήμαι εύθως, και όχι εξηπλωμένος ως πρίν, και να θεωρώ τή περί έμέ άνέτως

Επρότιμων έν τούτοις να εξηπλωμαι κατά μήκος του ραχήλου του άετου και να γίνω τās χείρας μου, εναγκαλιζόμενος αυτόν, εις τή πτερύ του ίνα τās θερμίας. Οι άστοι, ως παρητήρησα ίπτανται πολυ ταχύτερα εις τή ψυχρά ταύτα κλίματα. Πολυ πιθανόν ίνα ύποδοχθώσι και ένάντιωσι την κυκλοφορίαν του αίματός των. Όταν διηρχόμεθα τόν κόλπον Βαρίου είδον πολλή Γρηγλανδικά πλοία προς άνατολάς και πολλή γιγαντωδή βουνά πάχου φερόμενα επί της επιφανείας της θαλάσσης. Ένω έθεώρουν τή θαύματα ταύτα της φύσεως έσκέφθην ότι αυτή ήτο άρίστη εύκαιρία διά να άνακαλύψω τόν βορειοδυτικόν πορθμόν, άν τούτοσ πορθμός ύπαρχη τώνοι. και να λάβω όχι μόνον τό υπό της κυβερνήσεως προσφερόμενον βραδείον αλλά και την όύσαν της ανακαλύψεως την συνεπαγομένην τόσα και τόσα πλεονεκτηματα δι' όνα τή Ευρωπαϊκά έθνη έν γένει.

Άλλ' εκ των ευαρέτων τούτων όνειροπολημάτων μου εξήλθ ν αφής πρίτρομος διότι είδον ότι ό πρώτος αέτος ειχε προσκρούσει την κεφαλήν αυτού κατά σ'εαυρού τινος άλλα διαφανεστάτου άντικειμένου, μετά δε μίαν στιγμήν έπαθε τό αυτό και εκείνος επί του όποιου εγώ επέβαινον. Ούτω και τή δύο πτηνά ήρχισαν να πίπτωσιν ως φρονιμένα και μετ' αυτών και εγώ θα έπιπτον και θα είχομεν και οι τρεις βέβαιον τέλος άν ό φοβερός κίνδυνος έν διείτρου και τό συναίσθημα αυτού όσον μου ένέπνεε φαινήν τινα ιδέαν και δέν μου παρείχε την άπαιτουμένην ψυχραιμία και έπιτηροδείτητα ίνα καθορθώσω να γίνη ή πτώσις μας, εξ ύψους δύο περίπου μιλίων, τόνον βαθμιαία και αργαία ως άν μας κατεβάζον με σχινίον εκ του φοβίρου εκείνου ύψους. Τώνοι δε άμα είδον ότι οι δύο άστοι είχαν προσκρούσει κατά του παγωμένου νερού, —σημειωτέον ότι τό άντικείμενον κατά τό όποιον προσέκρουσαν τās κεφαλάς των οι δύο άστοι ήτο προημείνον νερός, τή δε νύχ παγόνουσι πολυ συχνά εις τās πολικίας χώρας, —έξέτινα τό σώματός προς τόν πρώτον άετόν, ήδη εύρισκόμενον πολυ πλησιότερον του δεύτερου, έλαβον τās πτερύγας του και αργαία να τās κινή ως κινούσιν αυτάς τή πτηνά όταν ίπτανται, ταυτοχρόνως, επέπεινα τούς πόδας μου και τούς έθεσα καθ' έν των πτερίγων του δεύτερου άετου, δηλαδή εκείνου επί του όποιου επέβαινον μέχρι τούδε, καθορθώσας ούτω να τās ύποδοσάξω ώστε να μη κλείσωσι. Η έπίνοιά μου αυτή ειχε τό άπαιτούμενον αποτέλεσμα και καθορθώσα οι' αυτής να κατέλθωμεν και οι τρεις σσαι επί όρους εκ πάγου ύψομένου τρία περίπου μιλία άνωθεν της επιφανείας της θαλάσσης. Επέξευσα άμέσως άμα επέσασιν επί του πάγου, απήλλαξα τούς άετούς εκ του φορτίου των, ήνωσα ένα εκ των ασκων και έδεκα εις αυτούς, να πώσιν εκ του ποτου χωρίς ποσώς να σκερθώ ότι αι μείραι έφαινότο συνωμοτήσασαι εις την καταστροφήν μου. Ο μηκημόσ των κυμάτων θραύοντων τούς πάγους, και αι όργαί των άρκτων άπετούμενων διαβολικήν συμφωνίαν έπαυζάνουσα, την φρικαλεότητα της σκηνης, αλλά παρά πάντα ταύτα τό ενδιαφέρον μου όπως συμφέρω τούς άετούς μου ήτο τόνον μέγα ώστε ήμην αναίσθητος προς τόν κίνδυνον εις τόν όποιον ήμην έκτεθειμένος.

Δώσας εις αυτούς πσσαν δυνατόν, βοήθειαν, ιστάμην πλησίον των ό περιλύπω άνυπομονησία ίνα έσω άν θα συνήρχοντο διότι εγνώριζον κάλλιστα ότι μόνον δι' αυτών ήτο δυνατόν να σωθώ εκ της άπελπιστικής θέσεως μου. Άλλ' αφής τερατόδους άρκτος ισταμένη όπισθεν μου ήρχισα να ώρμεται ως την βοήτην. Εστράφη προς αυτήν και είδον ότι ήτο έτοιμος να με καταβροχήσει εφοβήθη τόνον πολυ ώστε έβλαβα δι' όλης μου της δυνάμεως τόν ασκόν, τόν όποιον εκράτουν εισίτι εις τās χείρας μου. Εα της ύπερβολικής πίσεως ό ασκός εξεργήθη και τό έν αυτόφ οινόπνευμα άνεπήδησε και έπασεν εις τούς όφθαλμούς της άρκτου άποτυ

φλώσαν αυτήν αθώρει και άναγκάσαν αυτήν να μου στρέψη τή νύκτα και να φύγη περίτρομος και μη γνωρίζουσα πού βαίνει. Ούτως εύρεθείσα πρό βραβάρου δέν άνέκοψη την πορείαν της, έπασεν έν αυτόφ και εύτυχώς δέν την είδον πλέον.

Παρεβλήθον και τούτου του κίνδυνου, ή προσοχή μου έστράφη πάλιν εις τούς δύο άετούς τούς όποιους ήδη εύρον έν άναρρώσει καιτοι πολυ άδύνατους. Ητο προφανές ότι ή μεγάλη άδυναμία εκ της όποιας ύπέφερον ήτο αποτέλεσμα της πείνης των. Συνεπώς έλαβον ένα εκ των ροζμπηροκάρπων, τό έκοψα εις μικρά τεμάχια και τόνπροσέφερα ειςαυτούς, θεωρώ δε περιττόν να σας διαβιβάσω ότι τόν κατεβρόχθισαν άπλήστως.

Άφου τούς έδεκα άφρονον τροφήν και ποτόν και μετέσχον και εγώ εκ του συμποσίου, έθεσα και πάλιν εις την θέαν των τās ζωοτροφίας μου, ανέλαβον την επί του τροχήλου του άετου όδοιπορικήν θέσιν μου και έπιον εισίτι ολίγον εις ύγειαν των άέτων μου όστινες, όατελουόντες υπό την έπιρροήν του ποτου τό όποιον τούς είχαν δώσει πρό ολίγου ίνα τους δυνάμωσιν έκοιμώγτο ήσυχως. Άλλ' ό όρνειος μου είνος, (τόν είχαν ονομάσει με τό όνομα τούτο), με κατέστησε (Άκολουθε)

Άλλ' εκ των ευαρέτων τούτων όνειροπολημάτων μου εξήλθ ν αφής πρίτρομος διότι είδον ότι ό πρώτος αέτος ειχε προσκρούσει την κεφαλήν αυτού κατά σ'εαυρού τινος άλλα διαφανεστάτου άντικειμένου, μετά δε μίαν στιγμήν έπαθε τό αυτό και εκείνος επί του όποιου εγώ επέβαινον.

Ούτω και τή δύο πτηνά ήρχισαν να πίπτωσιν ως φρονιμένα και μετ' αυτών και εγώ θα έπιπτον και θα είχομεν και οι τρεις βέβαιον τέλος άν ό φοβερός κίνδυνος έν διείτρου και τό συναίσθημα αυτού όσον μου ένέπνεε φαινήν τινα ιδέαν και δέν μου παρείχε την άπαιτουμένην ψυχραιμία και έπιτηροδείτητα ίνα καθορθώσω να γίνη ή πτώσις μας, εξ ύψους δύο περίπου μιλίων, τόνον βαθμιαία και αργαία ως άν μας κατεβάζον με σχινίον εκ του φοβίρου εκείνου ύψους. Τώνοι δε άμα είδον ότι οι δύο άστοι είχαν προσκρούσει κατά του παγωμένου νερού, —σημειωτέον ότι τό άντικείμενον κατά τό όποιον προσέκρουσαν τās κεφαλάς των οι δύο άστοι ήτο προημείνον νερός, τή δε νύχ παγόνουσι πολυ συχνά εις τās πολικίας χώρας, —έξέτινα τό σώματός προς τόν πρώτον άετόν, ήδη εύρισκόμενον πολυ πλησιότερον του δεύτερου, έλαβον τās πτερύγας του και αργαία να τās κινή ως κινούσιν αυτάς τή πτηνά όταν ίπτανται, ταυτοχρόνως, επέπεινα τούς πόδας μου και τούς έθεσα καθ' έν των πτερίγων του δεύτερου άετου, δηλαδή εκείνου επί του όποιου επέβαινον μέχρι τούδε, καθορθώσας ούτω να τās ύποδοσάξω ώστε να μη κλείσωσι. Η έπίνοιά μου αυτή ειχε τό άπαιτούμενον αποτέλεσμα και καθορθώσα οι' αυτής να κατέλθωμεν και οι τρεις σσαι επί όρους εκ πάγου ύψομένου τρία περίπου μιλία άνωθεν της επιφανείας της θαλάσσης.

Επέξευσα άμέσως άμα επέσασιν επί του πάγου, απήλλαξα τούς άετούς εκ του φορτίου των, ήνωσα ένα εκ των ασκων και έδεκα εις αυτούς, να πώσιν εκ του ποτου χωρίς ποσώς να σκερθώ ότι αι μείραι έφαινότο συνωμοτήσασαι εις την καταστροφήν μου. Ο μηκημόσ των κυμάτων θραύοντων τούς πάγους, και αι όργαί των άρκτων άπετούμενων διαβολικήν συμφωνίαν έπαυζάνουσα, την φρικαλεότητα της σκηνης, αλλά παρά πάντα ταύτα τό ενδιαφέρον μου όπως συμφέρω τούς άετούς μου ήτο τόνον μέγα ώστε ήμην αναίσθητος προς τόν κίνδυνον εις τόν όποιον ήμην έκτεθειμένος.

Δώσας εις αυτούς πσσαν δυνατόν, βοήθειαν, ιστάμην πλησίον των ό περιλύπω άνυπομονησία ίνα έσω άν θα συνήρχοντο διότι εγνώριζον κάλλιστα ότι μόνον δι' αυτών ήτο δυνατόν να σωθώ εκ της άπελπιστικής θέσεως μου. Άλλ' αφής τερατόδους άρκτος ισταμένη όπισθεν μου ήρχισα να ώρμεται ως την βοήτην. Εστράφη προς αυτήν και είδον ότι ήτο έτοιμος να με καταβροχήσει εφοβήθη τόνον πολυ ώστε έβλαβα δι' όλης μου της δυνάμεως τόν ασκόν, τόν όποιον εκράτουν εισίτι εις τās χείρας μου. Εα της ύπερβολικής πίσεως ό ασκός εξεργήθη και τό έν αυτόφ οινόπνευμα άνεπήδησε και έπασεν εις τούς όφθαλμούς της άρκτου άποτυ

φλώσαν αυτήν αθώρει και άναγκάσαν αυτήν να μου στρέψη τή νύκτα και να φύγη περίτρομος και μη γνωρίζουσα πού βαίνει. Ούτως εύρεθείσα πρό βραβάρου δέν άνέκοψη την πορείαν της, έπασεν έν αυτόφ και εύτυχώς δέν την είδον πλέον.

Παρεβλήθον και τούτου του κίνδυνου, ή προσοχή μου έστράφη πάλιν εις τούς δύο άετούς τούς όποιους ήδη εύρον έν άναρρώσει καιτοι πολυ άδύνατους. Ητο προφανές ότι ή μεγάλη άδυναμία εκ της όποιας ύπέφερον ήτο αποτέλεσμα της πείνης των. Συνεπώς έλαβον ένα εκ των ροζμπηροκάρπων, τό έκοψα εις μικρά τεμάχια και τόνπροσέφερα ειςαυτούς, θεωρώ δε περιττόν να σας διαβιβάσω ότι τόν κατεβρόχθισαν άπλήστως.

Άφου τούς έδεκα άφρονον τροφήν και ποτόν και μετέσχον και εγώ εκ του συμποσίου, έθεσα και πάλιν εις την θέαν των τās ζωοτροφίας μου, ανέλαβον την επί του τροχήλου του άετου όδοιπορικήν θέσιν μου και έπιον εισίτι ολίγον εις ύγειαν των άέτων μου όστινες, όατελουόντες υπό την έπιρροήν του ποτου τό όποιον τούς είχαν δώσει πρό ολίγου ίνα τους δυνάμωσιν έκοιμώγτο ήσυχως. Άλλ' ό όρνειος μου είνος, (τόν είχαν ονομάσει με τό όνομα τούτο), με κατέστησε (Άκολουθε)

Άλλ' εκ των ευαρέτων τούτων όνειροπολημάτων μου εξήλθ ν αφής πρίτρομος διότι είδον ότι ό πρώτος αέτος ειχε προσκρούσει την κεφαλήν αυτού κατά σ'εαυρού τινος άλλα διαφανεστάτου άντικειμένου, μετά δε μίαν στιγμήν έπαθε τό αυτό και εκείνος επί του όποιου εγώ επέβαινον.

Ούτω και τή δύο πτηνά ήρχισαν να πίπτωσιν ως φρονιμένα και μετ' αυτών και εγώ θα έπιπτον και θα είχομεν και οι τρεις βέβαιον τέλος άν ό φοβερός κίνδυνος έν διείτρου και τό συναίσθημα αυτού όσον μου ένέπνεε φαινήν τινα ιδέαν και δέν μου παρείχε την άπαιτουμένην ψυχραιμία και έπιτηροδείτητα ίνα καθορθώσω να γίνη ή πτώσις μας, εξ ύψους δύο περίπου μιλίων, τόνον βαθμιαία και αργαία ως άν μας κατεβάζον με σχινίον εκ του φοβίρου εκείνου ύψους. Τώνοι δε άμα είδον ότι οι δύο άστοι είχαν προσκρούσει κατά του παγωμένου νερού, —σημειωτέον ότι τό άντικείμενον κατά τό όποιον προσέκρουσαν τās κεφαλάς των οι δύο άστοι ήτο προημείνον νερός, τή δε νύχ παγόνουσι πολυ συχνά εις τās πολικίας χώρας, —έξέτινα τό σώματός προς τόν πρώτον άετόν, ήδη εύρισκόμενον πολυ πλησιότερον του δεύτερου, έλαβον τās πτερύγας του και αργαία να τās κινή ως κινούσιν αυτάς τή πτηνά όταν ίπτανται, ταυτοχρόνως, επέπεινα τούς πόδας μου και τούς έθεσα καθ' έν των πτερίγων του δεύτερου άετου, δηλαδή εκείνου επί του όποιου επέβαινον μέχρι τούδε, καθορθώσας ούτω να τās ύποδοσάξω ώστε να μη κλείσωσι. Η έπίνοιά μου αυτή ειχε τό άπαιτούμενον αποτέλεσμα και καθορθώσα οι' αυτής να κατέλθωμεν και οι τρεις σσαι επί όρους εκ πάγου ύψομένου τρία περίπου μιλία άνωθεν της επιφανείας της θαλάσσης.

Επέξευσα άμέσως άμα επέσασιν επί του πάγου, απήλλαξα τούς άετούς εκ του φορτίου των, ήνωσα ένα εκ των ασκων και έδεκα εις αυτούς, να πώσιν εκ του ποτου χωρίς ποσώς να σκερθώ ότι αι μείραι έφαινότο συνωμοτήσασαι εις την καταστροφήν μου. Ο μηκημόσ των κυμάτων θραύοντων τούς πάγους, και αι όργαί των άρκτων άπετούμενων διαβολικήν συμφωνίαν έπαυζάνουσα, την φρικαλεότητα της σκηνης, αλλά παρά πάντα ταύτα τό ενδιαφέρον μου όπως συμφέρω τούς άετούς μου ήτο τόνον μέγα ώστε ήμην αναίσθητος προς τόν κίνδυνον εις τόν όποιον ήμην έκτεθειμένος.

Δώσας εις αυτούς πσσαν δυνατόν, βοήθειαν, ιστάμην πλησίον των ό περιλύπω άνυπομονησία ίνα έσω άν θα συνήρχοντο διότι εγνώριζον κάλλιστα ότι μόνον δι' αυτών ήτο δυνατόν να σωθώ εκ της άπελπιστικής θέσεως μου. Άλλ' αφής τερατόδους άρκτος ισταμένη όπισθεν μου ήρχισα να ώρμεται ως την βοήτην. Εστράφη προς αυτήν και είδον ότι ήτο έτοιμος να με καταβροχήσει εφοβήθη τόνον πολυ ώστε έβλαβα δι' όλης μου της δυνάμεως τόν ασκόν, τόν όποιον εκράτουν εισίτι εις τās χείρας μου. Εα της ύπερβολικής πίσεως ό ασκός εξεργήθη και τό έν αυτόφ οινόπνευμα άνεπήδησε και έπασεν εις τούς όφθαλμούς της άρκτου άποτυ

- 1ον — Ένός τόπου μίαν άρχην Ένωσον με με σωμα τι — Ένωώ στρατιωτικόν — Αί, γνωρίζεις τι θα βγή; — Είς εκ των σαυρικών.
- 2ον — Γι είναι εκείνο που φωνάζει χωρίς να άκούεται;
- 3ον — Γρία γράμματ' άν ένώσης Τεχνικά όσον μπορείς Θε να βρής μια επιστήμη Και ποσως μην άπορής.

Δώσα θα δοθούν διά κλήρου εκ μέν των Άθηνών ό κ. Άνέστης Ακέρλης (100 λίτρα σ'α Χρυσού, εκ δε των επαρχιών ή κ Εύβοιας Διαμαντοπούλου (15ος Χριστού του Φάρρα).

Ούδεμία λύσις είναι δεκτή, άν δέν φέρη επικεκολλημενον επί του φακέλου τό κάτωθεν των οσολιδων 4ης και 5ης τετραγωνίδιον, τό φέρον τόν αυζοντα αριθμόν του φύλλου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

Ὁ ὑπεραρσιστὴς τῆς Μαϊφκιγγ Ἄγγλος συνταγματάρχης Βαδεν Πόουελ.